

allerede har, vil blive bilagt saaledes, at vi blive staaende ved det, vi have. Jeg skal ikke negte, at jeg forudser en saadan Strid, og jeg beklager den allerede paa Forhaand, thi jeg frygter for, at den skal ende med, at man kommer til at ligge under med det, som er Folkets sande Vel, nemlig at faae en betydelig Indskrænkning, ligesom der af tidligere ærede Talere er hentydet til den saakaldte Mennævning, som jeg ikke har stor Tro til, men ikke skal omtale, da jeg indrømmer, at det ikke hører ind under denne Sag. Men jeg har villet benytte Leiligheden til allerede nu, da jeg ikke anser det for mere, utidigt af mig at fremkomme med det, end det har været at fremkomme med Forslaget i dets Helhed, at udtale, at jeg vil haabe, at Tankerne og Meningerne ville funde sig en Del, til Sagen foreligger til Revision næste Aar, saaledes at Revisionen vil faae det af mig antydede Udfald, nemlig at der, hvilken Plan man end enes om, sker en betydelig Indskrænkning baade i personlige Dvælses og i Pengeydelse. I Genhold til disse Udtalelser, haaber jeg som sagt, at Lovforslaget, hvis det ellers gaar til anden Behandling, vil blive indskrænket til en eneste Paragraf, som blot indeholder det Fornødne for Krigsministeren til at kunne foretage de Operationer, som ere nødvendige i Genhold til Hærplanen, som den er.

Krigsministeren: Den ærede sidste Taler karakteriserede det forelagte Lovforslag som utidigt. Jeg formoder, at han dermed har ment Lovforslagets sidste Paragraf, thi den øvrige Del af Lovforslaget er ikke alene ikke utidigt, men det er en ligesom Nødvendighed og en Pligt for Krigsministeren at forelægge det. Naar jeg ikke har indskrænket mig til kun at begjære en Bevilling for det kommende Finantsaar, saa er Grunden dertil den, som jeg tillod mig at anføre ved Behandlingen af den Sag, vi havde først paa Dagsordenen idag, at for mig staar der intet Andet som Rettefærdighed end den nugældende Hærlov. Hvor-

ledes denne ved en kommende Revision kan blive omændret, kan jeg virkelig ikke nu tage noget videre Hensyn til. Det ærede Medlem mente, at jeg nok havde luffet mit Dre for de Røster, som havde lydt omkring i Landet med Hensyn til, hvad der burde gøres, naar Hærloven kom til Revision. Jeg har ganske vist med megen Opmærksomhed læst de Udtalelser, som ere blevne refererede i de offentlige Blade som fremkomne paa forskjellige Møder omkring i Landet, men det har været mig fuldstændig umuligt deraf at danne mig et Billede af, hvad man egentlig vilde, og den ærede Taler, som sidst havde Ordet, kom ogsaa i Slutningen af sin Tale til en Udtalelse, som tydede paa, at det stod for ham som temmelig sandsynligt, at den nugældende Hærlov omtrent kunde blive bestaaende. At tage Hensyn til det Slags Meningstilfjendegivelser tror jeg vilde være urigtigt af en Minister. Jeg har ved denne Leilighed forlangt de fornødne Midler til at kunne foretage en Flytning af Leiren indenfor det Lidsrum, som er betegnet i Loven, det vil sige inden 1ste April 1874, og min Grund dertil har været den, som findes anført i Motiverne, at Terrainet omkring Hald, som nu har været benyttet i flere Aar, og som efter Lovforslaget endnu vil blive afbenyttet i det kommende Aar, er saa kjenndt for Hærens faste Befalingsmænd, at det vilde være uanstændigt, at man kunde omhytte det med et andet. Det Terrain, hvori den største Del af Dvælserne bliver foretaget, ligger i Halds umiddelbare Nærhed, og det vil være ærede Medlemmer klart, at skjøndt dette Terrain er meget afvejlende og meget kuperet, ville dog flere Aars fortsatte Dvælses gøre det saa kjenndt for Befalingsmændene, at det ikke skaffer det fornødne Materiale, om jeg saa maag kalde det, tilveie for deres Uddannelse. Jeg frygter ogsaa for, at det skal fløve dem bestandigt, at bevæge sig paa det samme Terrain. Af et andet æret Medlem her ligesoverfor (Thorup) er det udtalt, at man jo ikke behøvede at indskrænke sig til